

AMIC

M. Teresa Salat

Quan un amic se'n va, queda el silenci. No hi ha paraules per expressar el sentiment de la seva absència. Aquest silenci que tot ho envolta ens retrau fins al més endins del nostre ésser. És llavors quan d'aquest interior comencen a aflorar els records dels moments viscuts conjuntament i s'acumulen una sèrie de fets, de paraules o d'expressions que vam compartir

El Miquel Pont era un home de la terra, en el sentit més profund d'aquesta afirmació. La va conrear, és cert, però no amb l'obligació de qui no té cap altra sortida en la vida, sinó acaronant-la i estimant-la, i enllaçat amb aquest sentiment estimava el seu entorn, el seu barri i la seva ciutat.

Quan amb un grup de "ferits per la Història de Cervera", vam pujar per primera vegada a fer la descoberta de les golfes de l'antiga biblioteca del carrer Major, ell s'hi va apuntar el primer. Ell, que no havia estudiat mai Història, però que sabia com s'havia conformat la dels ciutadans de Cervera, hi estava realment interessat. Després va ser el

Miquel qui ens va portar als baixos de la casa Solsona i ens explicava -perquè tots aquells que teníem un títol universitari no en teníem ni idea- per a què servien els diferents estris que hi havia, i la utilitat d'aquells grans bocois/cubs, i com s'arranjaven els animals en aquesta casa que si bé era noble, basava la seva riquesa en l'explotació agrícola. Ens va portar a Riber, a la casa Alió, i ens va fer de guia per les habitacions dels senyors i també per les quadres dels animals

La seva manera d'explicar les coses era entenedora i amena i, conscient d'aquest valor seu, va anar escrivint la forma de viure *el* camp (no *en* el camp) d'uns anys que ell situava en la seva infantesa, però que es creuaven amb els afanys viscuts pel seu pare i l'avi. Després, va creure's en l'obligació d'explicar els altres oficis d'aquest principi de segle XX que ja ningú recordava i que es perdrien per sempre més; no ho va fer fiant-se d'allò que ell coneixia, sinó buscant la informació per veu de qui li ho podria explicar millor. El meu pare li va descriure com el seu avi va arribar a Cervera per fer d'espardenyer

Joan Salat, agraïnt la fotografia que l'hi ha entregat el Miquel.

amb la seva esposa que era cloedora. És bonic llegir com es treballaven les espartenyas en les pàgines del seu llibre.

No es conformava amb anar fent... anar passant... Ell volia que tot funcionés per salvar allò que encara era salvable de les tradicions, però sobretot de la seva estimada ciutat i del barri de S. Magí, per això recolzava amb força l'Ajuntament o s'enfrontava amb l'alcalde i els regidors quan no veien clares les seves propostes.

Amb tot, la seva dèria era el Sindicat, i va treballar amb tota la intensitat que els medis de què disposava li permetien, perquè es pogués tornar a aixecar. No entenia que una institució que va ser la salvació econòmica de la comarca pogués desaparèixer per interessos aliens als pagesos. Quan ja tot estava perdut,

d'entre les runes va anar recollint papers que guardava junt amb altres que ja tenia. Estava fent un arxiu sobre la Farinera per tal que aquells que sabien més d'Història algun dia en podessin escriure un relat verídic.

Haviem parlat de moltes coses i cada vegada que venia per casa em deia. *Nena, l'any que ve, et podaré jo aquests arbres, pitjor no t'ho podien haver fet.* Mai va arribar aquest any que ve, perquè no coincidíem en el moment propici. Un dia em diu, *Els del S. Magí hem anat al Poble Espanyol per trobar un càntir de veritat, de vidre bufat, per regalar-li al teu pare. Ja veuràs com li agradarà.* I el papa va penjar la fotografia on es veu ell bevent a galet d'aquest càntir en el lloc on li agradava cosir a la mama i per tant, on passaven llargues estones junts. Però allò

que em va entendre més va ser veure'l en el cementiri amb llàgrimes als ulls oferint-me un petit ram de romaní florit que havia anat a buscar aquell mateix matí al camp. D'entre tot aquell munt de flors que acompanyaven el fèretre del papa, va ser l'únic pomell que vaig posar damunt la seva caixa, abans que quedés tapiada per sempre.

No vaig poder acompanyar-lo en el seu darrer camí. Estava molt lluny de Cervera. És dolorosa la separació, però ell necessitava aquest descans. La seva ànima no podia més i va vèncer al seu cos desgavellat.

Bon viatge per als guerrers que al seu poble són fidels. (Itaca- K. Kavafis)